

behandlingen af spørgsmålet om æglægningsbure, fremskyndes mest muligt, og at udtalelse herom afgives forud for udtalelse om de øvrige spørgsmål.

Arbejdsgruppens formand er professor dr. med. vet. h.c. Aage Jepsen, og den består i øvrigt af tre professorer ved Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, formanden for Det veterinære Sundhedsråd, tre medlemmer udpeget af landbrugets organisationer, et medlem udpeget af Den danske Dyrlægeforening, et medlem udpeget af Danmarks jordbrugsvidenskabelige kandidatforbund og to medlemmer udpeget efter indstilling fra dyreværnsforeningerne.

Arbejdsgruppen afgav delbetænkning til justitsministeriet vedrørende intensive systemer for ægproduktion den 27. oktober 1977.

Delbetænkningen indeholder en beskrivelse af de tre hovedformer for ægproduktion, nemlig produktion på dybstrøelse, på hældende netgulv og i æglægningsbure (betænkningen s. 3-6). For så vidt angår burene til æglæggende høner oplyses det (s. 5-6), at de i forskellige udformninger har været kendt i årtier og i nogle lande har fundet betydelig anvendelse. De forekommer med bure i en etage (flatdeck) eller i flere etager (reolbure eller trappe-trinsbure). I alle systemerne består det enkelte bur af trådvæv, og bunden har en hældning på mellem 10 pct. og 12 pct., således at æggene kan trille ud af buret. Burets bundareal varierer fra fabrikat til fabrikat, således at der med fire høner bliver fra 348 til 600 cm² pr. høne. Fodringen er mekaniseret og vandingen sker enten ved vandrende, nipler eller små vandkopper.

Arbejdsgruppen har foretaget iagttagelser af de tre produktionsformer, dels på produktionsstederne, dels på fjerkræslagterierne (betænkningen s. 6-12). Iagttagelserne af adfærden har givet gruppen anledning til at fremhæve, at gulvareal pr. høne, burhøjden og gulvets udformning samt truglængden må anses som væsentlige forhold med hensyn til indretning og anvendelse af æglægningsbure (s. 10 f.n.).

Arbejdsgruppen har endvidere foretaget studier af dansk og udenlandsk litteratur om emnet og har fundet, at hvert af de tre produktionssystemer må anses for egnede til produktion af æg (betænkningen s. 24).

Endelig har arbejdsgruppen indhentet oplysninger fra udlandet vedrørende reglerne med hensyn til æglægningsbure og andre intensive driftsformer inden for fjerkræsektoren. Det fremgår heraf, at der ikke i de øvrige EF-lande som i Danmark er et

generelt forbud mod anvendelse af æglægningsbure.

I Tyskland er der efter det oplyste ingen begrænsninger i adgangen til at anvende æglægningsbure, men i en betænkning af 1974 anbefales det, at der foretages visse forbedringer af de anvendte systemer, samtidig med, at behovet for videre forskning på området understreges. Fra tysk side afventer man i øvrigt et initiativ på europæisk grundlag. I den forbindelse kan det oplyses, at der i Europarådsregi er undertegnet en konvention om beskyttelse af husdyr i landbruget (European Convention for the Protection of Animals kept for farming Purposes no 87 1976). Konventionen er undertegnet, men endnu ikke ratificeret af Danmark. Konventionen indeholder i art. 4 en bestemmelse om, at den bevægelsesfrihed, der er passende for et dyr under hensyn til dyrearten og i overensstemmelse med praktisk og videnskabelig erfaring, ikke må begrænses på en sådan måde, at dyret udsættes for unødvendig lidelse eller skade. Konventionen forventes på et senere tidspunkt suppleret med detaljbestemmelser om fjerkræhold. En henvendelse fra den tyske forbundsregering til kommissionen i EF i sommeren 1975 med forslag om at forelægge spørgsmålet om harmonisering af dyrebekyttelsesforskrifter vedrørende intensive husdyrproduktionssystemer for Rådet er efter det oplyste besvaret med, at spørgsmålet må afvente de igangværende bestræbelser på at opnå, at Det europæiske Fællesskab kan tiltræde den ovenfor omtalte Europarådskonvention under ét. Det fremgår endvidere af arbejdsgruppens betænkning (s. 25), at Tyskland foreløbig som vejledende regler har opstillet en række mindstekrav til fjerkræhold, som skal ses som en virkeliggørelse af forslagene i den tyske betænkning, og som for burdrifts vedkommende indebærer en skærpelse i forhold til nugældende praksis.

I Holland, Belgien, Luxembourg, Irland og Italien gælder der ingen specielle regler for burhøns. Det samme er tilfældet i Frankrig, hvor man dog i lovgivningen har fornøden bemyndigelse til at fastsætte sådanne regler. I Storbritannien gælder der som vejledende regler, at der skal være 1.000 cm² gulvfladeareal i bure beregnet til 1 høne, 600 cm² pr. høne i bure beregnet til 2 høner og mellem 480 og 500 cm² pr. høne i bure beregnet til 3 eller flere høner, og at truglængden i alle tilfælde skal være mindst 10,2 cm pr. høne.

For så vidt angår Sverige er der senest i oktober 1974 med hjemmel i § 2 i dyreværnsloven som ændret ved LS 1973:23 fastsat vejledende regler.

Reglerne er som følger: